R5662

The Faith of One Persecuted

கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட ஒருவரின் விசுவாசம்

1 சாமுயேல் 19

தாவீது மேல் சவு-ன் பொறாமை – அவனுக்கு தீங்கிழைக்கும் முயற்சிகள் – அடிக்கடி நிகழ்ந்த இரட்சிப்புகளெல்லாம் தெய்வாதீனமானது – நமது எதிராளியாகிய சாத்தான் நமக்கு தீங்கிழைக்கவே நாடுகிறான் – தேவனிடத்திலும் நீதியினிடத்திலும் நமது அர்ப்பணம் நமது இரட்சிப்பை உறுதிப்படுத்துகிறது – இப்படிப்பட்ட அனுபவங்கள் ஏன் அனுமதிக்கப்படுகின்றன – வா-பனான தாவீதை இஸ்ரயேல் இராணுவமும் ஜனங்களும் போற்றி புகழ்ந்தனர்.

"கர்த்தரை நம்புகிறவனோ உயர்ந்த அடைக்கலத்திலே வைக்கப்படுவான்." நீதிமொழிகள் – 29:25

பெ-ஸ்தரோடே யுத்தம் தொடர்ந்தது. தாவீது ராணுவத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டு, அதிகாரியாக்கப்பட்டு சவுல் ராஜாவிடம் நேரடி தொடர்பு வைத்திருந்தான். தாவீது போன இடமெல்லாம் வெற்றிமேல் வெற்றி கிடைத்தது. சவுல் ராஜா ஜனங்கள் தம்மைவிட தாவீதை அதிகம் மதிப்பதை கண்டான். தாவீது தனது வெற்றிகளில் ஒன்றில் திரும்பி வரும்போது ஸ்திரீகளும் பெண்களும்,

"சவுல் கொன்றது ஆயிரம்
தாவீது கொன்றது பதினாயிரம்"

என்று பாடிக்கொண்டு வந்தபோது, சவு-ன் இந்த பொறாமை உச்சக்கட்டதை அடைந்தது.

பொறாமைத் தீ முற்றிலுமாக அவனை ஆட்கொண்டது. அது

முதல் அவன் தாவீதை கொல்லும் எண்ணத்தில் இருந்தான். சவுலுக்குப்பின் அடுத்த ராஜாவாக சாமுயேலால் தாவீது அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட காரியம் சவுலுக்கு தெரியாமல் ரகசியமாக இருந்தது. அமலேக்கியரைப் பற்றிய காரியத்தில் சவுல் தெய்வீக கட்டளைகளை நிறைவேற்றாததால், ராஜ்யபாரம் அவனிடமிருந்தும் அவனது குடும்பத்தினரிடமிருந்தும் நீக்கப்பட்டு வேறொருவனுக்கு கொடுக்கப்படும் என்ற காரியத்தை சாமுயேல் தீர்க்கதரிசி அவனிடம் கூறியிருந்ததை மட்டும் அவன் அறிந்திருந்தான். ஆனால் இது நடக்காது என்றும் தனது மகனாகிய யோனத்தான் தனக்குப்பின் ராஜாவாக ஆவான் என்றும் நம்பியிருந்தான்.

பொறாமை என்பது சுயநலம் என்கிற கசப்பான கனியின் விதை வரை செல்கிறதாயிருக்கிறது. அது காரணத்தை சமநிலைப்படுத்தாமல், சந்தோஷத்தை அணைத்து விடுகிறது. பொறாமை கொண்டவனை அது பயங்கரமான துக்கத்தில் ஆழ்த்தி, அவனை உண்மையிலேயே பித்து பிடித்தவனாக்குகிறது. இது சவு–ன் காரியத்தில் மாத்திரமல்ல ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு மனிதனுடைய அனுபவங்களிலும் விளக்கப்படுகிறது. பொறாமை என்பது என்ன என்பதை யார் தனது வாழ்க்கையில் அறியாமல் இருக்கிறார்கள்? எந்த அளவுக்கு அறிந்திருக்கிறார்களோ அந்த அளவுக்கு மோசமாக இருக்கிறது. அது அநேகரை குழந்தைகளையும் பெரியவர்களையும் கொலை செய்கிறவர்களாக்குகிறது. அது குடும்பங்களையும் வியாபார ஸ்தாபனங்களையும் அழித்திருக்கிறது. அது சுயநலத்தின் பயங்கரத்தையும், அதே சமயம் முட்டாள்தனத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறதாக இருக்கிறது. பொறாமை என்பது ஒவ்வொருவருக்கும் எரிச்சலை உண்டு பண்ணுகிறது என்பதை உணர்ந்து மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். அதை சரியானபடி நெரித்து, ஜாக்கிரதையாக இருந்து ஜெயங் கொள்ள வேண்டும். ஒரு கிறிஸ்தவனாக இருந்தால், ஜெபம் மூலம் ஜெயங் கொள்ள வேண்டும்.

சவு–ன் பொறாமை தந்திரமானதாக இருந்தது

பொறாமை என்னும் இந்த வ–ப்புகளின் கட்டுப்பாட்டில் சவுல் இருக்கும்போது, தேவனால் விடப்பட்ட பொல்லாத ஆவி அவன் மேல் இறங்கினதாக விவரிக்கப்படுகிறது. தயவு, நியாயம் மற்றும் அன்பு என்கிற தேவ ஆவிக்கு எதிரான பொல்லாத ஆவி என்று நாம் சொல்லலாம். பெ–ஸ்தியர்களின் போர் நிறுத்தத்திற்கு பிறகு, ராஜா இந்த வ–ப்பு என்கிற துன்பத்தினால் கஷ்டப்படும்போது, தாவீது சுர மண்டலத்தை வாசித்து அவனை அமைதிப்படுத்துவான், தாவீது சவு–ன் துரோக எண்ணத்தை அறிந்திருந்தான். சவுல் எப்பொழுதும் தன் கையில் வைத்திருக்கிற ஈட்டியைக் கொண்டு தாவீதை கொல்ல நினைத்த இரண்டு தடவையும் தாவீது தப்பித்துக் கொண்டான்.

தாவீதுடன் சண்டையை ஏற்படுத்தி அவனை சரியான காரணத்துடன் கொல்வதற்கு முகாந்தரம் உண்டாகும்படி அவனது மூத்த மகளை தாவீதுக்கு திருமணம் செய்து தருகிறேன் என்று வாக்கு கொடுத்துவிட்டு, அவளை வேறு ஒருவனுக்கு மனைவியாக கொடுத்தான். எனினும் தாவீது மிகவும் ஜாக்கிரதையுள்ளவனாக தான் இராஜாவுக்கு மருமகனாகிறதற்கு தான் உயர்ந்த குடும்பத்தை சேர்ந்தவனல்ல என்றான். மேலும் ராஜாவின் மகளுக்கு போதுமான அளவிற்கு வரதட்சிணை கொடுப்பதற்கு தகுதியுள்ளவனும் அல்ல என்று கூறினான். அடுத்து தாவீதுக்கு ஒரு கண்ணியை ஏற்படுத்த, அவன் தாவீதுக்கு தனது இளையமகள் மீகாளை கொடுப்பேன் என்று கூறினான். மறுபடியும் தான் அதற்கு தகுதியானவன் அல்ல என்றும், அவருக்கு வரதட்சிணை கொடுக்க தன்னால் இயலாது என்றும் கூறினான். ஆனால் சவுல் வரதட்சிணை என்பது நூறு பெ–ஸ்தியர்களை கொன்றதற்கான அத்தாட்சி என்று கூறினான். இந்த வரதட்சணையை கொடுப்பதற்கான முயற்சியில் தாவீது சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல் இறந்து போவான் என்று சவுல் நினைத்தான். ஆனால் அதற்கு பதிலாக இருநூறு பெ–ஸ்தியர்களைக் கொன்று சவு–ன் மகளாகிய மீகாளை மனைவியாகப் பெற்றான்.

ராஜா இன்னும் தாவீதிடம் அதிக பொறாமை கொண்டு, தன் குமாரனாகிய யோனத்தானோடும் தனது ஊழியக்காரர்களோடும் பேசி, தாவீதை கொன்றுபோடும்படி கூறினான். தனது தந்தை கொடூரமானவராகவும், பொறாமையுடையவராகவும் சுயநலம் உடையவராகவும் இருந்தபடியால் யோனத்தான் தாவீதை மிகவும் சிநேகித்து சகோதர அன்பு கொண்டான். தாவீது ராஜ்ய பாரத்தை பெற்றுக் கொண்டால், உண்மையான இழப்பு யோனத்தானுக்குத்தான், எனவே யோனத்தானின் அன்பு ஒரு பழமொழியாயிற்று. அதோடு கூட அவன் நல்ல ஆண்மகனுக்கான மற்றும் சகோதரத்துவத்திற்கான நல்ல ஆவியையும், சமாதானத்தை ஏற்படுத்துகிற ஆவியையும் உடையவனாக இருந்தான். அவன் தாவீதுக்காக தனது தகப்பனிடம் பரிந்து பேசினான். யோனத்தானின் வார்த்தைகள் பெற்றோரிடம் காட்டும் மரியாதைக்கும், தனது நண்பன் தாவீதிடம் காண்பிக்கும் அன்புக்கும் ஒரு உதாரணமாக இருந்தது. அவன் கூறியதாவது: “ராஜா தம்முடைய அடியானாகிய தாவீதுக்கு விரோதமாய்ப் பாவஞ்செய்யாதிருப்பாராக; அவன் உமக்கு விரோதமாய்

பாவஞ் செய்யவில்லை. அவன் செய்கைகள் உமக்கு மெத்த உபயோகமாக இருந்ததே. அவன் தன் பிராணனைத் தன் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு, அந்த பெ–ஸ்தனைக் கொன்றதினாலே, கர்த்தர் இஸ்ரயேலுக்கெல்லாம் பெரிய இரட்சிப்பை கட்டளையிட்டதைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டீரே, இப்பொழுதும் முகாந்தரமில்லாமல் தாவீதைக் கொல்லுகிறதினால், குற்றமில்லாத இரத்தத்திற்கு விரோதமாக நீர் பாவஞ் செய்வானேன்.'' (வச.4,5)

சாமாதானம் செய்பவனின் இந்த வாதம் வெற்றிகரமாக இருந்தது. ராஜா சாந்தமடைந்தான். தாவீது மறுபடியுமாக அழைத்து வரப்பட்டு வீட்டின் ஒரு அங்கத்தினன் ஆனான். ஆனால் அது கொஞ்ச நாளைக்கு மட்டும்தான் நீடித்தது. ராஜா சில உயர்ந்த எண்ணங்கள் உடையவனாக இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் அது ஆழமாக இல்லை. அது அவனது வாழ்க்கையை கட்டுப்படுத்தவில்லை. மாறாக அவன் தீய சிந்தை, சுயநல சிந்தை மற்றும் பொறாமை சிந்தையின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளவனாக தேவனுடைய ஆவிக்கு விரோதமானவனாக தூரமாக விலகியிருப்பவனாக இருந்தான்.

மறுபடியுமாக சவுல் பொறாமை கொண்டவனாக, தாவீதை ஈட்டியினால் அவன் உட்கார்ந்திருக்கிற இடத்திலேயே சுவரோடே சேர்த்து உருவக் குத்திப் போடப்பார்த்தான். ஆனால் தாவீது விலகி தன்னை தப்புவித்துக் கொண்டான். தாவீது தனது வீட்டிற்குச் சென்றான். ஆனால் அங்கே வந்தவுடன் அவனைக் கொல்லும்படி சேவகனை அனுப்பியிருந்தான். தாவீதின் மனைவி இதை அவனுக்கு அறிவித்து, தாவீதை ஜன்னல் வழியாக இறக்கிவிட்டு அவனை தப்புவித்தாள். பரிசுத்த பவுல் தப்புவிக்கப்பட்டது போல், அந்த வீடு சுவரினால் கட்டப்பட்ட ஒன்றாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஒரு மனைவிக்காக இருநூறு கொலைகள்

இந்த பாடத்தில் மனிதர்களை கொலை செய்கிற ஒரு அம்சத்தை வேதாகமம், ஊக்குவிப்பதால், ஏளனத்திற்கும் இகழ்ச்சிக்கும் ஆளாகிறது. மேலும் அது நீதிக்கும், நீதியான தேவனுக்கும் முரணாக இருக்கிறது. அவர்கள் கூறுகிறதாவது: "இங்கே தீர்க்கதரிசி தாவீதை, புத்திசா–த்தனமானவனாகவும் தேவனுடைய ஆவியை உடையவனாகவும் தெளிந்த புத்தியுள்ள ஆவியை உடையவனாகவும் நாம் காண்கிறோம். ஆனால் ஒரு மனைவிக்காக இருநூறு மனிதர்களை கொல்லுவதைக் குறித்து வேதத்திலே எந்தவித கண்டனமும் இல்லையே.''

இப்படிப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளும், வாதங்களும், நியாயமானபடி சிந்திக்கப்படவேண்டும். "நீங்கள் நாத்திகர்கள், உங்களோடே வாதம் பண்ணி பிரயோஜனம் இல்லை'' என்று கூறி அவர்களை மதிக்காமல் இருக்கக்கூடாது. அவர் செய்வது நீதியானது என்றால் நீதியானது தான்; அவர் செய்வது அநீதியானது என்றால் அநீதியானதுதான். வேதாகமத்தின் இந்த கூற்று தேவனுக்கும். தாவீதுக்கும் அதே போல் மற்றவர்களுக்கும் பிரயோகிக்கப்படவேண்டும். இது குறித்து நாம் விசாரிக்கும்போது, நடுநிலையான நமது மனதுடன் கருத்தை ஆராய வேண்டும். தப்பான எண்ணத்துடன் கண்டிப்பதைவிட, வேதாகமம் எல்லா இடங்களிலும் ஊர்ஜிதம் செய்கிற நீதியின் கொள்கைகளுக்கு இதை எப்படி இசையச் செய்வது என்பதை நாம் விசாரிக்க வேண்டும்.

முதலாவது நியாயப்பிரமாணத்திற்கு கீழ் இருக்கிற ஒரு யூதனுக்கும் கிறிஸ்துவின் தலைமையின் கீழ் இருக்கிற ஒரு கிறிஸ்தவனுக்கும் உள்ள வேற்றுமையை நம் மனதில் வைக்க வேண்டும். இரண்டாவதாக வேதாகமம் மரித்தவர்கள் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறார்கள் என்றும் உடனே நித்திய ஆக்கினைக்கும் செல்கிறார்கள் என்றும் போதிக்கவில்லை என்பதையும் நாம் நினைவு கூரவேண்டும். மரித்தோர்கள் உண்மையிலேயே மரித்துவிட்டார்கள் என்றும், தேவன் அவர்களுக்கு வைத்திருக்கிற ஒரு நம்பிக்கை, மிகவும் சாதகமான சூழ்நிலைகளிலும், மேசியாவின் ராஜ்யத்தில் ஆசீர்வாதமான செல்வாக்கின் கீழும் எதிர்காலத்தில் மரண நிலையி–ருந்து ஒரு உயிர்த்தெழுதல் ஆகும் என்று வேதம் போதிக்கிறது. பாவத்தின் சம்பளம் மரணம் – நித்திய ஆக்கினை அல்ல என்று வேதம் போதிக்கிறது. தகப்பன் ஆதாம் தனது அறிவைக் கொண்டு, தெரிந்தே பாவம் செய்ததால் இந்த தண்டனை அவன் மேல் நீதியாக சுமத்தப்பட்டது என்று வேதம் கூறுகிறது. வழிவழியாக வந்த கட்டளைகளால் மனுக்குலம் மரிக்கிறது என்றும், நமது பிறப்பி–ருந்தே வியாதியின் விதைகள், அபூரணம், மரணம் ஆகியவை நம்மிடம் இருக்கிறது என்றும் வேதம் போதிக்கிறது.

இந்த கருத்தில் நமது உலகம் முழுவதும் மரண தண்டனைக்கு உட்பட்ட ஒரு உலகமாக இருக்கிறது. சந்தோஷம், சமாதானம், ஜீவன், பரிபூரணம் போன்றவைகளை தேவன் தூதர்களுக்கு கொடுகிறதற்கு இசைவாக மனுக்குலத்திற்கும் பல்வேறு முறைகளில் கொடுக்கிறார் என்று இது நமக்கு கூறுகிறது. மேலும் பஞ்சம், கொள்ளை நோய், பூமியதிர்ச்சி, புயல் முதலான மரணத்தை ஏற்படுத்தும் பல்வேறு சூழ்நிலைகளை தேவன் அனுமதிக்கிறார் என்று அது நமக்கு கூறுகிறது. ஒரு மனிதனுடைய கீழ்ப்படியாமையினாலே எல்லாரையும் மரண தண்டனைக்குள்ளாக நீதியாக தீர்ப்பு செய்த அதே தேவனே, கிறிஸ்துவின் மரண பரியந்தமான

கீழ்ப்படித-னாலே எல்லாரையும் நீதிமானாக்குகிற ஒரு ஏற்பாட்டை செய்திருக்கிறார் என்கிற காரியத்தை காணவரும்போது, காரியங்களை நாம் ஒரு புது வெளிச்சத்தில் காண்கிறோம். வெளிச்சத்தையும், தேவனை அறிகிற அறிவையும் அவரது ஆதரவையும், நித்திய ஜீவனையும் பெறுவதற்கான முழு சந்தர்ப்பத்தையும் கொண்டு வருவதற்காக மேசியாவின் ராஜ்யம் அமைக்கப்படப்போகிறது என்பதை நாம் அறியும் போது நமது இருதயம் களி கூருகிறது.

மறுபடியும் நமது முதலாவது கூற்றுக்கு வரும்போது, இந்த சுவிசேஷ யுகத்தில் நம்மை நாமே நியாயந்தீர்க்கிறது போல, தாவீதையும் அவனது காலத்து ஜனங்களையும் நாம் நியாயந்தீர்க்கிறவர்கள் அல்ல என்பதை உணருகிறோம். “கண்ணுக்கு கண், பல்லுக்கு பல், ஒரு மனிதனுடைய ஜீவனுக்கு ஒரு மனிதனுடைய ஜீவன்” என்கிற கட்டளையை சீனாய் மலையில் பெற்று அவனும் (தாவீது) அவனது ஜனங்களும் கீழாக்கப்பட்ட அந்த நியாயப் பிரமாணத்தின்படி அவன் நியாயந்தீர்க்கப்படவேண்டும். கானான் தேசத்தின் ஜனங்களின் அநீதி நிறைவடையும்படி அனுமதிக்கப்பட்டார்கள் என்று இஸ்ரயேலர்கள்அறிவிக்கப்பட்டார்கள். (1 சாமுயேல் 15:2,3) அந்த தேசம் முழுவதும் ஆபிரகாமின் பிள்ளைகளுக்கு கொடுக்கப்பட்டது. தெய்வீக அங்கீகாரத்துடன் அதை அவர்கள் முடிந்தவரை சீக்கிரத்தில் சுதந்தரித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களது அனைத்து சத்துருக்களையும் (கர்த்தருக்கும் அவர்கள் சத்துருக்களாக இருந்தார்கள்), அழிக்கும்படி கட்டளை பெற்றிருந்தார்கள், மேசியாவின் ராஜ்யத்தில் அவர்கள் அனைவருக்கும் ஒரு எதிர்கால சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்பது கூட அவர்களுக்கு சொல்லப்படவில்லை.

பெ-ஸ்தியர்கள் கானான் தேசத்தில் இருந்தார்கள். அவர்கள் தங்களது பகுதிகளை மாத்திரமல்ல, இஸ்ரயேலர்கள் முன்னமேயே ஜெயங் கொண்டிருந்த பகுதிகளையும் பிடித்துக் கொண்டார்கள். இஸ்ரயே-ல் அநேகர் மரிக்க காரணமாயிருந்தார்கள், பெ-ஸ்தியர்களும் மற்ற கானானியர்களும் முற்றிலுமாக அழிக்கப்படவேண்டும் என்ற கட்டளையை தேவனுடைய முழு அங்கீகாரத்துடன் பெற்றிருந்தார்கள். தேவனுடைய திட்டப்படி தெய்வீக கட்டளையை இஸ்ரயேலர்கள் நிறைவேற்ற வேண்டும். இதன்படிதான் தாவீதும் நிறைவேற்றினான். இந்த கருத்தின்படிதான் தேவனுடைய கட்டளைகளும் இஸ்ரயேலர்களின் கடந்த கால நடத்தைகளும் சரியானது என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்படமுடியும்.

முந்திய காலங்களில் யூதர்கள் தேவ நீதியின் கொள்கைகளை வார்த்தைகளாலும், உதாரணங்களாலும் விளக்க வேண்டியவர்களாயிருந்தார்கள். அதுபோல நமது ஆண்டவரின் மீட்பின் வேலையும் பெந்தெகொஸ்தே ஆசீர்வாதமும் ஆரம்பித்த புதிய யுகத்தின் கீழ் இருக்கிற தேவனுடைய பிள்ளைகளாகிய சபையின் வார்த்தை மூலமும் உதாரணம் மூலமும் தேவனுடைய இரக்கத்தை விளக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். நம்மை வெறுத்து, துன்பப்படுத்தி, பலவிதமான தீமையான மொழிகளையும் நம் பேரில் பொய்யாய் சொல்கிற நமது சத்துருக்களை நாம் நேசிக்க வேண்டியவர்களாயும் நன்மை செய்ய வேண்டியவர்களாயும் இருக்கிறோம். இப்படியாக நாம் பரலோகத்தில் இருக்கிற நமது பிதாவின் பிள்ளையாக இருப்போம் என்பதையும் அவருடைய பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதையும் நாம் வெளிப்படுத்த வேண்டும். ஆனால் யூதர் தேவனுடைய பிள்ளைகள் அல்ல. அவர்கள் “வீட்டின் பணிவிடைக்காரர்கள்.” (எபி. 3:5) அவர்கள் தேவனுடைய புத்திரர்களாக தங்களை கூறிக்கொள்ள நினைத்ததேயில்லை. இயேசு தம்மை தேவனுடைய குமாரன் என்று அறிவித்த போது, அவர்கள் கோபங்கொண்டு தேவ தூஷணம் சொன்னார் என்று அவரை கல்லெறிய கற்களை எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

ஆதாம் தான் தேவனுடைய முதல் மானிட குமாரன். அவன் பாவம் செய்த போது தேவனிடம் இருந்த உறவு துண்டிக்கப்பட்டது. ஆதாமின் காலத்தி-ருந்து இயேசு கிறிஸ்துவின் காலம் வரை யாரையும் தேவனுடைய குமாரனாக வேதாகமத்தில் அங்கீகரிக்கப்படவோ, சொல்லப்படவோ இல்லை. அவர்கள் பாவிகளாக, அந்நியர்களாக புறம்பானவர்களாக. புற தேசத்தானாக, மரண தண்டனை கொடுக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தனர். ஆனால் இயேசு புதிய போதனையோடு மாத்திரமல்ல, புதிய உறவோடும் வந்தார். “மோசே பணிவிடைக்காரனாய், அவருடைய வீட்டில் எங்கும் உண்மையுள்ளவனாக இருந்தான். கிறிஸ்துவோ அவருடைய வீட்டிற்கு மேற்பட்டவரான குமாரனாக உண்மையுள்ள வராயிருக்கிறார். நம்பிக்கையினாலே உண்டாகும். தைரியத்தையும் மேன்மை பாராட்டலையும் முடிவு பரியந்தம் உறுதியாய்ப் பற்றிக் கொண்டிருப்போமாகில் நாமே அவருடைய வீடாயிருப்போம்.” (எபிரேயர் 3:5,6)